

Кумир

Борис Олійник

Прийшов з вербово-степових країв,
Де все таке безмежне і зелене.
І втиснута в квадратну раму сцена
Його гнітила реготом вогнів.

Спочатку слухачам своїм навстріч
Виходив по-косарському понуро.
І театральний модний однострій
Лякавсь його могутньої статури.

Та голос був – позаздри́в би й Гомер!
Він потрясав колони, як підпорки.
Ревла у дикім захваті гальорка,
І навіть млів досвідчено партер.

А час минав. По килимах афіш
Усе певніше він ступав на сцени.
І з кожним днем м'якіше і ладніш
Лискучий фрак всідався на рамена.

Зійшла засмага. Між колег обтерсь,
Осмислив жести на вагу і доторк:
Уклін глибокий – в голубий партер,
Демократичний помах – на гальорку...

Бувало, проклинаючи силон
І фанатичну відданість гальорки,
Він наїздив у батьківське село
Відчути степ і вирій без підпорки.

І знову – сцени голений паркет,
Автографи, коханки і зальоти...
Вже не співав – обігрував партер
І загравав обачно до гальорки.

І вірив, що юрба – олімп і дно –
Раби його примхливої химери.

Незчувшись, як попавсь уже давно
На довідок гальорки і партеру.

Та якось – чи забракло в нього сил,
Чи переграв, чи ще якась холера, –
Зірвався голос. Обів'яв і сів
До хрипу рядового контролера.

І зал його, немов плювок, розтер,
Роздерши криком тишу на пацьорки.
– Ганьба! – гукав досвідчений партер
Під свист і тупіт юної гальорки.

І він зійшов. І тої ж миті вмер
Для тих, із ким він торгувався щиро...
Тим часом вже на іншого кумира
Націлились гальорка і партер.